

Veselé Vánoce!
To je v pořádku!
Pochutnejte si!
Čekala jsem na ni hodinu!
Čekala jsem hodinu,
abych ji mohla koupit!
Protože byla dlouhá řada.
Jako mé velké srdce!
Mé velké srdce
čekalo jednu hodinu!
V chladu! Venku,
protože se lidé řadili
až venku na ulici.
A konečně... konečně...
jsem se dostala dovnitř, hm?
Jsou Vánoce!
Byla otevřena jen jedna
prodejna tak všichni přišli tam.
Konečně jsem se dostala
dovnitř, ale musela jsem
stejně čekat, protože uvnitř
bylo mnoho lidí.
Všichni chtěli
něco koupit.
A pak!
Byly tam...
mladé dámy,
kolem osmdesáti let –
nevěděly,
co vlastně chtějí,
protože tam byla spousta
věcí a všechno také
moc pěkně
vonělo a vypadalo hezky!
„Co je tohle?“
„Čokoláda!“...
„Ne! Tu nechci!“
„Co je tohle?“
Ne! To také nechci!“
„Co je tohle?“
To taky nechci.“
Trvalo to moc, moc, moc
dlouhou dobu.
Když jsem se dostala
na řadu,
uběhla už hodina.
Bála jsem se, že na mě
taxi nepočká.
Měla jsem obavy,
že odjede.

Kdyby odjel,
bylo by po mně,
protože nevím, jak bych
dnes na ulici
sháněla taxi!
Pak jsem volala vám.
Nikdo mi to nebral.
Meditovali.
Ano! Byl tam záznamník.
Telefonní záznamník.
Ano!
Záznamník mi řekl,
že můžu zavolat
Izabel či cokoliv...
Kohokoliv! Cokoliv!
Jakékoliv číslo!
Čas od času jsem vyšla ven,
abych dala vědět
taxikáři...
a pak, když jsem se vrátila,
už tam stál někdo
přede mnou.
Tak jsem čekala,
protože...
Dnes nechceme
dělat hlouposti, je to tak?
Obzvláště
s mladými dámami v jejich
60, 70 a 80 letech.
Musí si všechno
vybírat pomalu.
Čekala jsem a čekala
a taxikář
měl taky obavy,
že jsem možná odešla –
unikla.
Takže čas od času
taky přišel, aby se podíval,
jestli tam ještě jsem.
A já taky, měla jsem obavy
a tak jsem čas od času
vyšla ven nakouknout,
jestli tam ještě je.
Ó páni!
Jezte to opatrně!
S rozvahou.
A pak, když jsem
nakupovala, řekla jsem,
„Chci tuhle, tuhle a tuhle.“
Dal mi tři.

Řekla jsem: „Ne. Ne. Víc.“
Dal mi tři další.
Tři od každé.
„Ne. Ne. Nějaké další.“
Dal mi další tři.
„Ne. Ne!“
Pokaždé mi dal tři
nebo čtyři další.
Řekla jsem: „Ne. Ne.“ A pak
tam nakonec zbyly tři!
Řekla jsem: „Ne!
Ty tři poslední taky.“
A zeptala jsem se,
„Máte ještě další?“
„Ne. Vzala jste je všechny.“
Je spousta věcí,
ale my je nemůžeme jíst.
Nemůžeme je jíst, protože
jsou tam vejce.
Vejce a želatina
a tak podobně.
Ujistila jsem se, že tahle
je v pořádku. Všichni,
všichni si nabídněte!
Pokračujte. Pokračujte.
Všichni. Udělejte si čaj.
Udělejte si čaj. Čaj. Ano! Čaj.
Ano, všichni.
Jděte a udělejte si čaj,
všichni, napijte se, dobrá?
Ano, pro každého.
Ano. Každému,
všem.
Černá čokoláda.
Bílá čokoláda.
To je v pořádku. Vezměte si
více. Vezměte si více.
Vezměte si, co chcete.
Mistryně, včera,
myslela jsem na vás.
A pak jste dnes přijela.
Včera jsem myslela,
že by jste sem mohla přijít.
Jen jste na mě
včera myslela?
Všichni na mě myslí
každý den.
Neměla byste na mě myslet
každý den, protože pak se
budu muset každý den vracet.

Je to dobré!
Chutná vám to? Výborně!
Jsem ráda.
Protože nevím, co je
tohle, co je tamto.
Ptala jsem se, aby tam nebyla
žádná vejce a žádná želatina.
Takže, v pořádku. Víc?
Jsou Vánoce, dejte si víc.
Čekáte na čaj?
Čaj.
Tenhle je tedy pro mě.
Všichni se můžete podívat!
Ó! Profesionální!
Teď se bojím.
Opravdu se bojím.
Vezměte si něco takového.
Jako toto,
nemusíte si
umývat ruce.
Já, já jsem si je
už umyla octem.
Ano. Ano.
Tohle všechno je pro vás.
Já na sladké moc nejsem.
Ne moc.
Všechno pro vás.
Je to pěkné, že?
A také je to dobré.
Také je to dobré.
Ten taxikář...
Když jsem mu dala
adresu, vaši adresu,
nic neříkal.
Myslela jsem si, že je to Paříž.
Zeptal se mě:
„Kam jedete?“
Já řekla, „Do Paříže.“
A pak, když si
přečetl adresu, řekl:
„To není Paříž.“
„To není v Paříži? Promiňte!“
Myslela jsem, že si myslel,
že je to moc dlouhé.
Myslela jsem si, že je to
dlouhá cesta. Nic neříkal.
Pak zavolał své ženě.
V kantonštině,
nerozuměla jsem.
Takže jsem se s ním

zkusila spřátelit. Občas jsem
mluvila a on neodpovídal.
„Tak pane,
jak to je?
Je to pro vás moc dlouhé?
Je to...“ Myslela jsem si,
že nemá tolik času,
že je to moc dlouhé
a že proto volal
své ženě –
nemůže přijít na večeri.
Někdy to tak je.
Zeptala jsem se: „Je to pro vás
moc daleko, pane?“
„Ne, je to moc krátké.“
Byla jsem překvapená.
„Je to příliš krátké, och?“
Nejdřív
jsem si myslela, že...
...žertoval.
...že žertuje.
Takže jsem nic neříkala.
A pak jsem si řekla,
že jestli to byl vtip,
měl by se usmívat.
Chtěla jsem si být jistá.
A ještě jednou jsem se
jej zeptala.
„Pane, je to opravdu
hodně krátké?“
On řekl:
„Ano, je to hodně krátké.
Protože já jsem si myslel,
že pojedete do Paříže
a vy nejedete do Paříže.“
„Omlouvám se, omlouvám.
Promiňte, myslela jsem si,
že je to v Paříži.“
Opravdu, byla jsem tam
jen jednou
a vždy mi říkali,
že musíme jet do Paříže,
do Pařížského centra.
Proto jsem si myslela,
že je to v Paříži.
Že je to součást Paříže.
Možná...
Předměstí, předměstí.
Předměstí Paříže,
ale je to Paříž.

On řekl: „Ne,
to vůbec není v Paříži!“
Řekl: „Myslel jsem si,
že jedete do Paříže.“
„Omlouvám se,
ale pokud je to moc krátké,
dám vám víc peněz.“
Řekl, „Nechte to být,
nedělejte si s tím starosti.“
Není třeba.
A pak jsem se zeptala
kolik zhruba,
kolik to asi bude stát
z letiště na adresu,
kam jsem chtěla jet.
Řekl kolem 40.
40.
Řekla jsem, „Dobrá, nevadí.
Dám vám sto,
sto.
Půjde to?“
„Ne, já je nechci.
Nechci je.“
Ale já jsem mu je dala
pod kabát. „Nechte to.
Dnes je svátek
a vy jste již čekal
čtyři hodiny.
A já nejedu do Paříže.
A dnes je svátek.
Nechte to být.
Vezměte je pro děti,
na dárky, ano?
Možná čokoládu
nebo něco pro děti.“
Pak to bylo v pořádku.
Pak se usmál.
Říkali mi, že úsměv
nic nestojí.
Ne?
Tak se to říká.
Často to slýcháme, že?
Úsměv nic nestojí.
Ne usmívání...
A také mi říkali,
že peníze nemohou
koupit štěstí, ne?
Říkali mi mnoho věcí.
Není to vždy pravda, že.
A pak byl milý,

čekal na mě
u obchodu s čokoládou
a nestěžoval si
a později jsem mu ještě dala
dvacet euro.
Ne pro děti.
Dnes je svátek,
on pracuje, ano?
Řekl mi, že život je těžký,
ve Francii je těžký.
Byl to asi Aulačan
(Vietnavec) – Číňan,
Je tu žák,
který toto právě
přivezl z Aulaku
(Vietnamu).
Je to veganské? (Ano.)
Veganské krevetové čipsy.
100%?
Ano, 100% veganské,
Mistryně.
Chutná lahodně.
(Ano.)
Zeptala jsem se ho,
„Proč neodjedete
do Aulaku (Vietnamu)?“
Řekl: „Nejsou peníze.“
Je těžké trochu uspořít.
Řekli jste mi,
že v Aulaku (Vietnamu)
to není drahé,
ale tady to je drahé.
Pokud trochu ušetříte,
můžete jít do Aulaku
(Vietnamu)
a žít jako král!
Ale, nejsou peníze.
Nemůžeme mít
všechno, ne?
Jedna paní,
žena tohoto bratra,
upekla pro nás velký koláč
a on šel, aby nám
ten koláč přinesl.
Přinesl koho?
Přinesl koláč.
Přinesl koláč?
Čaj? (Ano, máme.)
Dám vám?
Ne!

Dobry, výtečný čaj.
Oběd.
Všichni již jedli, ne?
Ne, ještě ne.
Dobrá, tak se tedy půjdete
najíst?
Buďte opatrní, opatrně.
Opatrně.
Horké, horké. Tady, tady.
Děkuji Mistryně.
Máte? Symbolicky.
Opatrně, opatrně. Horké.
To je v pořádku, tohle je
pro ni malá dovolená.
Pokud by to bylo moc těžké
nebylo by to dobré, ale pokud
jen trochu, to je v pořádku.
Naštěstí tu není
mnoho lidí.
Takhle
je koláče dostatek
a s čajem je to také dobré.
(Nemám...)
Nemáte šálek?
Támhle, dejte mu.
Pomalů, pomalů, pomalů.
Pomalů. Je to horké.
Je to pro vás horké.
Ano. Všichni. Na chuť?
Pojďte sem,
pojdte sem, můj starý muži.
Bydlela jsem v jeho domě,
když jsem přišla poprvé
do Francie.
Byla jsem u něj.
Daří se vaši matce dobře,
Mistryně?
Daří se jí dobře, daří se jí
dobře. Mnohem lépe.
Na zdraví! Na zdraví!
Tady to máte. Dobře.
Je to dobře.
Fajn, ano.
Na zdraví!
Veselé Vánoce, Mistryně.
Veselé Vánoce,
Hodně zdraví.
Kameramanovi také.
Jeho skleničku.
Jeho skleničku. ...Thị Hồng.

Moc pěkné, moc pěkné.
Tam. Je to.
Je to v pořádku. Už má.
Budeme zpívat
“Petit Papa Noël”
Fajn!
Dáte mu, ne?
Už nějakou má.
Už ji má. Fajn.
Děda Mráz, ano?
Zpívejte.
Malý Děda Mráz.
Kdy půjdeš
dolů
z nebe
s tisíci
hračkami,
prosím nezapomeň
na moji botičku.
Matka Vánoce.
Je to jedno,
táta, máma.
Někdy táta,
někdy máma.
Potom půjdete jíst? Dobře.
Jezte.
Toto je, jak se to řekne...
předkrm?
Předkrm.
Je to sen?
Pěkný sen.
Někdy, když spíme,
máme pěkné sny.
Až do té doby než
neuslyšíme klepání...
Každý sedí a dívá se na TV.
Je to pro nás skutečně dar.
Ano, dary.
Je to největší dar.
Protože ještě včera
jsme Vás sledovali v televizi
ve Vašem domě
se psy.
Dům ve sněhu.
Ano.
Je to tak nádherné.
Ano.
Je to nádherné.
(Ano.)
Mám vám říct,

co to je? (Ano.)	Jsou tady všichni?	šla jsem jako bych tancovala.
Je to skutečné světlo	Většina.	Dobrá, jsem tady.
a také skutečné teplo, ano?	Řekněte jim, aby přišli.	Takhle. Takhle.
Já jsem to postavila.	Přišli	Viděl, že jsem nic neměla.
My jsme to postavili.	na meditaci. Ano?	Řekl: „OK, OK“.
A já,	Žádná práce, žádná práce.	Žádný problém. Ano.
já jsem řekla, jak to postavit.	Podívejte na moje ponožky.	Toto jsou moje zavazadla.
Je to místo pro auto.	Spoustu místa k pronájmu.	Opravdu.
Garáž,	Můžeme je pronajmout.	Takhle jsem ji položila,
je to v garáži?	Protože jsou velké.	a pak kabát.
Střecha auta.	Nechodím nakupovat.	Pak se zeptal: „Vy nemáte
Normálně,	Takže když někdy	žádná zavazadla?“
to není garáž,	jdou nakupovat,	Řekla jsem: „Mám hodně.“
protože to není uzavřené.	řeknu jim: „Prosím,	Je tady toho hodně, ano?
Ale později jsem to	kupte mi nějaké ponožky.“	Je v tom hodně věcí.
uzavřela s...	Tak jenom odhadnou,	Stejně.
Plexisklem.	chápete. Dobrá.	Dva telefony
Ano.	Odzkouší podle svého	a zubní kartáček.
A pak jsem postavila	chodidla, víte. Oni všichni	Všechna tajemství,
v rohu komín.	mají větší nohu než já.	make up,
Ano.	Myslí si, že mám stejnou	A teď další.
A pak jsme to vyzdobili	velikost, víte,	To je nový přístroj.
mnohými světly.	a že jejich nohy	Ano, je nový. Děkuji vám.
Cesta vede od brány	jsou jako moje nohy –	Velmi dobrý.
k přístřešku pro auto.	ale to tak není –	(Ekologický.) Ekologický.
Dali jsme tam mnoho světel.	a koupí cokoli.	Předtím jsem měla rádio,
Je to opravdové,	Podívejte se na to,	mohli jsme to dělat takto
ale není to palác.	spousta místa k pronájmu.	a pak slyšet: „Ha...lo.“
Je to pohodlné.	Můžeme půlku pronajmout.	„Jak se... máte?“
A vaříme tam.	Půlku můžeme pronajmout.	Jsou tam nějaké
Udělal jsem ohniště.	Ne jenom jíst a pít!	další šaty, pro případ...
Když děláme	Nemůžeme pít	Je to kufr –
něco uměleckého,	pořád, ne?	je tam spousta věcí.
je to hezké, nezáleží	Ano, ale když jsem přišla,	Také kancelář.
kde, nezáleží co.	již jsem pila a pak jsem jedla,	Mini kancelář.
Je to jako palác.	pila jsem víc	A peníze,
Je to milé.	a teď zase piji.	dobře peněz.
Je to velice milé.	Příliš mnoho pití.	Tady.
Dobrá, půjdeme jíst, hm?	Moje ponožky.	Tady jsou také nějaké
Ano.	Dobrá, na letišti	věcičky na mytí rukou.
Zpátky do práce, ano?	si teď musíte sundat boty.	Ocet, 50, 50.
Každý již má, ano?	Víte to nebo ne?	Když jste líní jít na toaletu,
Zákusky, sladkosti, ano?	Ne. (Ano.)	můžete se
Dobře.	Nápoje a to všechno	takto dezinfikovat, ano.
Všechno v pořádku?	musíte položit	A je tady také nějaký
I když to není v pořádku,	do igelitové tašky.	make up, papír
i přesto to musí být	Tekutiny. A pak si musíte	a polévka – polévka také.
v pořádku.	zout boty,	To můj asistent.
Žádné stížnosti. Ano.	musíte chodit takhle.	Poslechl mě.
Máte tu teplo.	Když jsem si zula boty,	Řekla jsem mu, že když

cestujete daleko letadlem,
někdy nemáte
dost veganského jídla.
Když řeknete:
„Já nemám ráda...“,
„Já jsem vegetarián,
nepiji mléko,
nejím vajíčka,“
pak vám přinesou rybu,
s komplimenty
od pilota
a s tím vším...
Poradila jsem mu to. Když
cestujete, vezměte si sebou
nějaké balíčky,
nějaké pytlíky s polévkou.
Je to výhodné, protože
někdy nechcete
jíst cokoli,
jakoukoliv pevnou stravu.
V letadle je vždy
horká voda.
Řekněte si o...
misku, šálek.
Hrnek horké vody a pak
se to dá do toho...
Poměrně jednoduché.
Protože tam máte čas –
dokonce do chleba,
dávají tam vejce.
Vejce v chlebu!
Nikdy nevíme dopředu,
jestli v chlebu nejsou
vajíčka.
Předtím tam nebylo
moc vajec, teď jsou
všude, protože jsou levná.
Kvůli tomu, jsou
přidávány všude.
A také jsou všude dorty,
nikdy nemůžete
vědět, který je
bez vajíček.
Proto jsem mu poradila,
že pokud cestujete,
vezměte si sebou malý pytlík
takovéto polévky.
A teď mi ho dal
do tašky.
Je tam také tohle na čaj.

Tohle je na mejkap,
léky.
Nic.
Když máte čas a
nemáte kartáček,
jak se řekne...
Zubní kartáček.
Ne.
Jazyk.
Na jazyk.
Vezmete si trochu soli,
namočíte, musíte namočit
a posypete solí.
Když nemáte,
citron je také v pořádku,
jinak trochu soli, a pak
si vyčistíte jazyk.
Pomáhá to,
je to velmi účinné.
Se solí.
Ó můj Bože.
Je tam hodně věcí.
Co je tohle?
Teď znáte všechna
má tajemství.
Obinadlo. První pomoc.
První pomoc.
Plné léků, ne?
Žvýkačka.
Pro případ, kdy si nemůžete
vyčistit zuby.
Tajemství uvnitř.
A tohle znáte
To je ...
Někdy svědí.
Tygří mast.
A to je velmi dobrá
první pomoc.
Když se poraníte,
dáte tam trochu, takhle.
Je to jako Tygří mast.
Ano.
Nevím, jestli je
tu k dostání.
Tahle, je z
Formosy (Taiwanu),
čínská.
Jmenuje se Malá.
Zdravotní sestřička.
Někdy,

když mne trochu
svědí,
lochtá,
tak si vezmu trochu, asi tak.
Asi takto –
a účinkuje to hned.
Pro mě, pro vás,
já nevím.
Nevím, jestli máte
stejnou karmu (odplatu).
Nepochází od
doktora, pochází ode mě.
Moje karma,
není stejná,
ne, a tam
mám vše co potřebujeme.
Protože Tygří mast,
někdy máte
bodnutí od komára.
Také to pomáhá.
A pak také, když cítíte
tady nachlazení, dám si
trošinku na jazyk.
Jazyk.
A potom trochu sem,
zvenku.
Například takto,
funguje to hned.
Když je to trochu bolavé
pak si vezmeme asi tolik,
potom to dáme sem
a je to.
Život je velmi jednoduchý.
Potřebujeme jen Tygří mast.
A potom taky
komáry.
Nebo někdy,
když bolí svaly.
Používám trochu.
Tohle je
na mytí rukou.
Jsou hodní.
Tohle je, víte,
malá, na zuby.
Ano, tam,
nezapomněli jsme na nic,
jsou tam také
nějaké hadříky.
Ano, ale všechno v malém.
Je to velmi výhodné.

To je proto, že se nemohu
oblékat jako vy, protože
jsem sama,
nemohu se příliš
ukazovat.
Toto jsou šaty.
Pro případ.
Jsou pěkné, praktické,
ne? Konec.
Nouzové, ano, tohle je
pohotovostní cestovní taška.
Je to vždy jako toto.
Můžete si to dát navrch.
Cože?
Na stole je místo,
pro Vaši tašku. Když chcete.
To je dobré.
Není to moc pěkné.
Když je to hezké a drahé,
položím ji na stůl.
Ale tohle,
nedělám si starosti,
protože znáte to,
koupila jsem něco
v kosmetice
a pak mi to dali
zdarma.
Není to žádná krása,
ale je to stejně dobré.
Jednou jsem byla
v Sephoře?
Sephora.
abych koupila někomu
dárek
a pak, protože
jsem koupila několik věcí,
někdo mi dal takovou
tašku.
Předtím jsem neměla tašku.
Měla jsem hnědý obal.
Takový, do jakých
se dávají doklady.
Doklady.
Je tomu podobný.
Pouzdro.
Pouzdro?
Ne obal?
Obal.
Hnědý obal,
jako v kanceláři,

máte jich tam hodně.
Dála jsem si tam peníze.
Peníze.
Pas, jestli ho potřebuji,
nějaké kreditní karty.
To je všechno,
co normálně potřebuji.
Takže ta paní to viděla,
že nemám ani tašku
jako každý,
tak mi sama od sebe dala
toto. Neřekla jsem si o to.
Řekla mi: „Dobrá,
všechno si do toho dejte.
Je to bezpečnější.
Jinak by vás mohli
nějací lidé okrást.
Řekla jsem: „S tímto také,
můžou mi to ukrást.“
Je to stejná věc –
ale když prší,
toto je lepší.
To byl příběh
mojí tašky.
Takže moje žákyně,
asistentka, mě blízká,
ona to všechno vídala
dlouhou dobu
a už to děle nevydržela,
protože nehledě na
barvu kabátu,
na barvu
mých šatů,
vždy nosím tuto tašku.
Myslela si,
že nemám žádný vkus,
protože se to k sobě nehodí.
Čekala celou tu dobu,
až do Vánoc.
Pak vybrala všechny
svoje úspory,
šla do obchodu a
koupila hnědou tašku.
(Hnědou.) Hnědou,
protože se hodí lépe
k mému kabátu a je to
eleganternější. Více nóbl.
Ale ucítila jsem,
že to byla kůže!
Hodila jsem to na dveře.

„Je mi to líto.“
Akceptovala jsem dobrý
úmysl, ale nechtěla jsem to.
Někdy jsou auta
vyráběna s použitím kůží.
Nemohu to snést.
Bolí mě z toho hlava
a někdy zvracím.
Je to pro mě těžké to snést
ale ne vždy
se tomu můžeme
vyhnout. Ne vždy.
Někdy je to v životě
velmi smutné.
Někdy cestuji
a lidí jsou všude,
v letadle,
na letišti,
někdy kouří, někdy
smrdí jak...
Já cítím všechno.
Je to velice, (Bolí to.)
velice, velice těžké
to někdy snášet.
Vidím takové i onaké lidi
a jejich aura
někdy není čistá
a to všechno
a říkám si: „Jaký je to svět.“
„V jakém světě to žiji,
žijeme.“
Jací to jsou lidé.
A čtu časopis
a noviny
a vidím, jak říkají:
„paštika z husích jater“
a „tady čerstvý losos“.
A myslím si: „Jaký je to svět.“
Jak to lidi žijí?
Jak mohou lidi
takhle žít? Opravdu.
To není život, jaký
bychom měli mít, vůbec ne.
Ale doufám, věřím,
že v budoucnu,
když se pozvedneme,
svět bude krásnější,
svět bude krásnější,
jednodušší, laskavější.
Nyní se mnoho věcí

mění.

Mnoho, mnoho zákonů
bylo přijato na ochranu
zvířat, hlasy tady a tam.

To je velice dobré,

ale zdá se mi,
jakoby se náhle
mnoho změnilo.

(Ano.) Ve všech zemích.

Dokonce ani Thajsko
nechce reklamy na alkohol.

Dokonce v Kubě, která

vyrábí doutníky,

lidi teď nemohou

kouřit na veřejnosti.

Ó, můj Bože!

(Vše se mění.)

Nemohu tomu věřit!

Je to neuvěřitelné. (Ano.)

Teď se celý svět pomalu,

pomalou mění.

Jsem velice šťastná. A vy?

Ano. Děkujeme, Mistryně.

Ale je to pro mě stále příliš

pomalé. Je to příliš pomalé.

Kdyby to mohlo být

rychlejší, bylo by to lepší, že?

(Okamžitě.) Kdyby se

hned všechno změnilo!

Už žádná konzumace masa,

už žádná konzumace ryb,

vůbec žádná.

Jenom vegetariáni.

Ale to přijde, ne?

(Ano. S milostí Mistryně.)

Pracujeme, ano.

Pracujeme.

Musíme zapomenout na

všechny naše osobní

problémy. Musíme se

obětovat pro tento svět,

musíme pracovat

pro celý svět, ano?

Pro vaši rodinu.

Protože žijeme tady,

na této planetě, v tomto světě.

Takže musíme pracovat, ano?

Pro nás a pro ně.